

Uoormoord

De wind sneed over de lege kantelen, huilend als duizend verdoemde zielen die om genade roepen. Ondanks de bittere koude die de lucht uit zijn eens zo sterke longen had gezogen en de huid van zijn gezicht en handen had doen verschrompelen en afschilferen, schepte broeder Hengfisk een zeker grimmig genoeg in het geluid.

Ja, zo zullen ze allemaal klinken, heel die zondige menigte die de spot dreef met de boodschap van Moeder Kerk – ongelukkigerwijs met inbegrip van de minder onbuigzamen van zijn Hoderundiaanse broeders. Wat zullen ze jammeren ten overstaan van Gods rechtvaardige wraak, om genade smekend wanneer het veel, veel te laat is...

Hij stootte zijn knie keihard tegen een steen die van een muur was gevallen, en viel voorover in de sneeuw met een schreeuw die over zijn gebarsten lippen kwam. De monnik zat een ogenblik te grienen, maar de pijnlijke beet van de tranen die op zijn wang bevroren, dwongen hem weer overeind te komen. Hij hobbelde opnieuw voorwaarts.

De hoofdweg die door de stad Naglimund naar het kasteel omhoogliep, lag onder de stuifsnieuw. De huizen en winkels aan weerskanten waren bijna onder een verstikkende deken van dodelijk wit verdwenen, maar zelfs de gebouwen die nog niet waren bedekt, waren even verlaten als de skeletten van lang geleden gestorven dieren. Er was niets anders op de weg dan Hengfisk en de sneeuw.

Toen de wind van richting veranderde, steeg het fluiten van de wind rond de kantelen op de top van de heuvel in toon. De monnik keek met dichtgeknepen ogen omhoog naar de muren, en liet toen het hoofd zakken.

Hij sjokte verder door de grijze middag, waarbij het geknars van zijn voetstappen een bijna stille trommelslag was die de wervelende wind begeleidde.

Het is geen wonder dat de stedelingen naar de slottoren zijn gevlucht, *dacht hij, huijverend. Overal rondom hem gaapten de zwarte idioote monden van daken en muren die onder het gewicht van de sneeuw waren ingestort. Maar in het kasteel, onder de bescherming van steen en grote houten balken, daar moesten ze veilig zijn. Er zouden vuren branden en rode, vrolijke gezichten – de gezichten van zondaren, herinnerde hij zich minachtend: verdoemde, onverschillige zondaarsgezichten – zouden zich rond hem verzamelen en zich verbazen dat hij dit hele eind door de bizarre storm had gelopen.*

Het is de maand Yuven, nietwaar? *Had zijn geheugen zo geleden dat hij zich de maand niet kon herinneren?*

Maar natuurlijk was het dat. Twee volle manen geleden was het lente geweest – wat aan de koude kant misschien, maar dat betekende niets voor een Rimmersman als Hengfisk, die was opgegroeid in de kou van het noorden. Nee, het bizarre was natuurlijk dat het in Yuven, de eerste maand van de zomer, zo dodelijk koud was, met ijs en dwarrelende sneeuw.

Had broeder Langrian niet geweigerd de abdij te verlaten, na alles wat Hengfisk had gedaan om hem weer gezond te maken? ‘Het is meer dan smerig weer, broeder,’ had Langrian gezegd. ‘Het is een vloek op Gods hele schepping. Het is de Dag van de Afweging die in onze levensdagen komt.’

Dat was goed genoeg voor Langrian. Als hij in de geblakerde ruïne van de abdij van Sint-Hoderund wilde blijven, bessen en dergelijke uit het woud etend – en hoeveel vruchten zouden er uiteindelijk zijn in een dergelijke abnormale kou? – dan mocht hij doen wat hij wilde. Broeder Hengfisk was geen stommeling. Naglimund was de plaats om heen te gaan. De oude bisschop Anodis zou Hengfisk welkom heten. De bisschop zou het schrandere oog van de monnik voor wat hij had gezien, de verhalen die Hengfisk kon vertellen over wat er in de abdij was gebeurd, het abnormale weer, bewonderen. De Naglimunders zouden hem verwelkomen, hem te eten geven, hem vragen stellen, en hem voor hun warme vuur laten zitten...

Maar ze móésten van de kou weten, nietwaar? *dacht Hengfisk mat toen hij zijn van het ijs knisperende mantel dichter om zich heen trok. Hij*

bevond zich nu in de schaduw van de muur. Er scheen een eind te zijn gekomen aan de witte wereld die hij zovele dagen en weken had gekend, een afgrond die in rotsachtig niets verdween. Dat wil zeggen, ze moesten weten van de sneeuw en zo. Daarom hebben ze allen de stad verlaten en zijn ze naar de slottoren gegaan. Het is dit verdomde, duivelse weer dat de schildwachten van de muren afhoudt, nietwaar? Nietwaar?

Hij stond met waanzinnige belangstelling naar de hoop met sneeuw bedekt afval te kijken die eens Naglimunds hoofdboort was geweest. De enorme zuilen en massieve stenen waren onder de sneeuwjachten geblakerd. Het gat in de scheefstaande muur was groot genoeg om twintig Hengfisks naast elkaar, schouder aan bottige, bevende schouder, te omvatten.

Kijk eens hoe ze de dingen hebben verwaarloosd. O, ze zullen gillen wanneer hun oordeel wordt gesproken, gillen en gillen zonder ooit de kans te krijgen om het goed te maken. Ze hebben alles verwaarloosd – de poort, de stad, het weer.

Iemand moest worden gestraft voor een dergelijke achteloosheid. Ongetwijfeld heeft bisschop Anodis handenvol werk om te trachten om een dergelijke onhandelbare kudde in het gareel te houden. Hengfisk zou die goede oude man maar al te graag helpen om dergelijke lijntrekkers de les te lezen. Eerst een vuur en wat warm eten. Dan wat kloostertucht. De zaken zouden spoedig weer recht worden gezet...

Hengfisk liep voorzichtig door de versplinterde stijlen en met wit bedekte stenen. De kwestie was dat de monnik langzaam besepte dat het in zekere zin heel... mooi was. Achter de poort was alles bedekt met een fijn traceerwerk van ijs, als kantachtige sluiers van spinrag. De ondergaande zon verfraaide de beijzeldde torens en de met ijs aangezette muren en binnenplaatsen met stroompjes van bleek vuur.

Het huilen van de wind was hier binnen de kantelen iets minder. Hengfisk bleef lang staan, beteuterd door de onverwachte stilte. Toen de zwakke zon achter de muren gleed, werd het ijs donkerder. Diepe violette schaduwen welden op in de hoeken van de binnenplaats, zich zijwaarts over de gevels van de verwoeste torens uitstrekkend. De wind nam af tot een katachtig gesis, en de hologige monnik liet het hoofd in stille herkenning zakken.

Verlaten. Naglimund was leeg zonder dat er een enkele ziel was ach-

tergebleven om een door de sneeuw verbijsterde zwerfver te begroeten. Hij had mijlen over de door storm geteisterde witte woestenij gelopen naar een plaats die even dood en stom was als steen.

Maar, vroeg hij zich plotseling af, als dat zo is... wat zijn dan die blauwe lichten die in de ramen van de torens flikkeren?

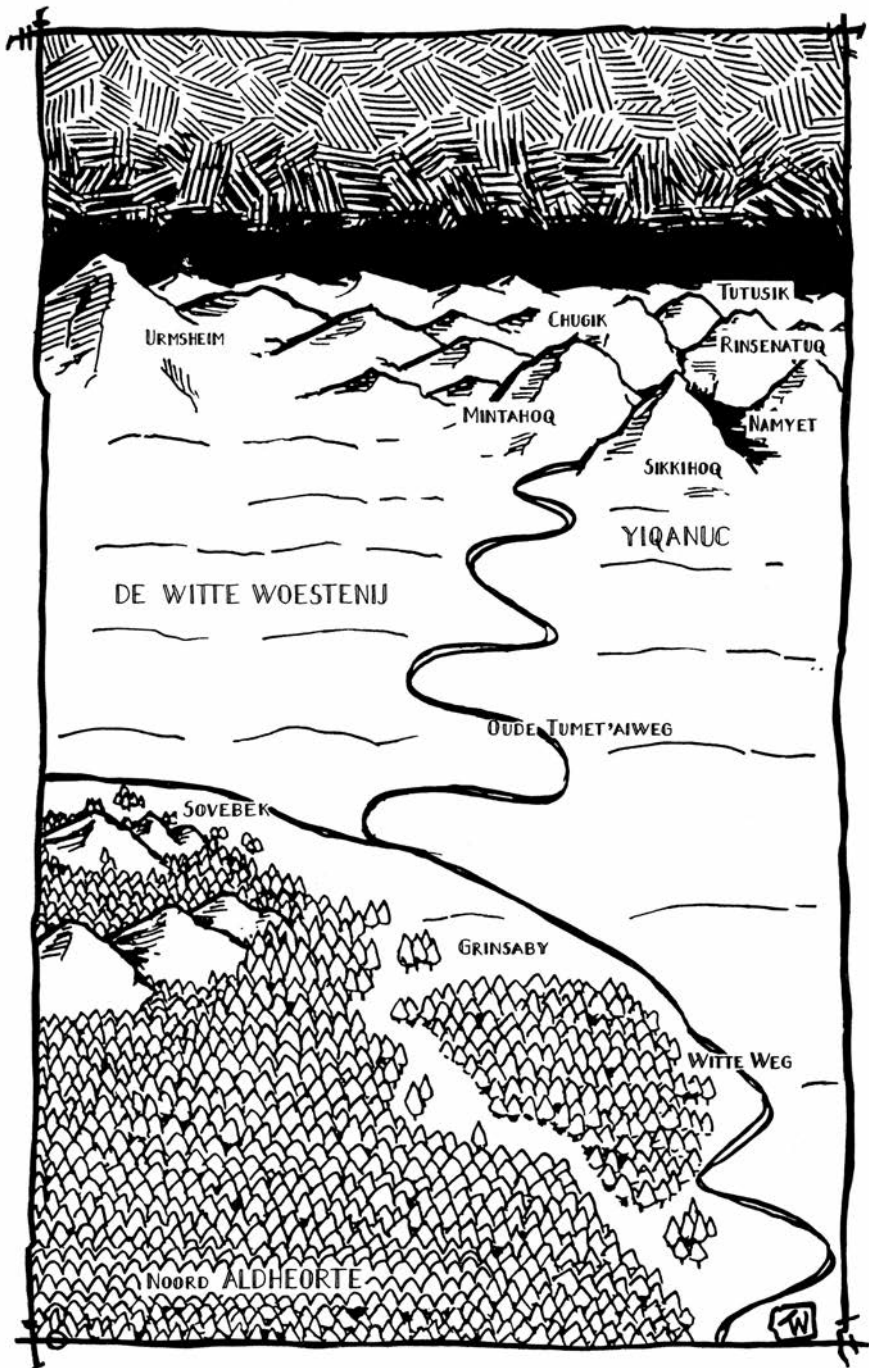
En wat waren die gestalten die hem over de rommel van de binnenplaats naderden, even bevallig over de ijzige stenen bewegend als zwevend distelpluis?

Zijn hart klopte snel. Aanvankelijk, toen hij hun mooie, koude gezichten en lichte haren zag, dacht Hengfisk dat het engelen waren. Maar toen hij het gemene licht in hun zwarte ogen en hun glimlach zag, draaide hij zich struikelend om en probeerde weg te rennen.

De Nornen kregen hem zonder moeite te pakken, en namen hem toen met zich mee naar de diepten van het verlaten kasteel, onder de beschaduwde, met ijs bedekte torens en de onophoudelijk flikkerende lichten. En toen Naglimunds nieuwe meesters met hun geheimzinnige, muzikale stemmen tegen hem fluisterden, kwamen zijn kreten zelfs even boven de huilende wind uit.

DEEL EEN

Het middelpunt van
de storm

De muziek van Grote Hoogten

Zelfs in de grot, waar het knetterende vuur grijze vingers van rook omhoogzond naar het gat in het rotsachtige dak, en rood licht over de muur met reliëfs van verstrengelde slangen, en beesten met slurven en starende ogen speelde, knaagde de kou nog aan Simons botten. Terwijl hij door afgeschermd daglicht en de kille nacht een koortsige slaap in en uit zweefde, voelde hij zich alsof er grijs ijs binnen in hem groeide, dat zijn ledematen verstijfde en hem met vorst vulde. Hij vroeg zich af of hij ooit weer warm zou worden.

De kille Yqanucse grot en zijn zieke lichaam ontvluchtend, zwierf hij over de Weg van Dromen, hulpeloos van de ene fantasie naar de volgende glappend. Vele keren dacht hij dat hij was teruggekeerd naar de Hayholt, het kasteel waar hij thuishoorde, zoals het eens was geweest, maar nooit meer zou zijn; een plaats met zonovergoten gazons, met schaduwplekjes en schuilplaatsen – het grootste huis van alle, vol bedrijvigheid, kleur en muziek. Hij liep weer in de Haagtuin, en de wind buiten de grot waarin hij sliep zong ook in zijn dromen, woei zacht door de bladeren en deed de fijne heggen trillen.

In een vreemde droom scheen hij terug te gaan naar de kamer van doctor Morgenes. Het studeervertrek van de doctor bevond zich nu boven in een hoge toren, waar wolken langs de hoge gewelfde ramen dreven. De oude man zat kribbig over een groot open boek gebogen. De vastberadenheid en het zwijgen van de doctor hadden iets angst-aanagends. Simon scheen voor Morgenes niet te bestaan; in plaats daarvan staarde de oude man gespannen naar de primitieve tekening

van drie zwaarden die zich over de uitgespreide bladzijden uitstrekten.

Simon liep naar de vensterbank. De wind zuchtte, hoewel hij geen bries kon voelen. Hij keek omlaag naar de binnenplaats. Een kind, een klein meisje met donkere haren, staarde met gesperde, ernstige ogen naar hem omhoog. Ze hief een hand op, alsof ze groette, en was toen ineens verdwenen.

De toren en Morgenes' propvolle kamer begonnen onder Simons voeten weg te smelten als een ebstroom. De laatste die verdween was de oude man zelf. Zelfs terwijl hij langzaam vervaagde, als een schaduw in toenemend licht, sloeg de oude man zijn ogen niet naar Simon op; in plaats daarvan bladerden zijn knoestige handen druk door de pagina's van het boek, alsof hij rusteloos naar antwoorden zocht. Simon riep naar hem, maar de hele wereld werd grijs en koud, vol rondwervelende nevels en de flarden van andere dromen...

Hij werd wakker, zoals hij zo vaak had gedaan sinds Urmsheim, en zag dat de grot door de nacht was verduisterd, en dat Haestan en Jiriki bij de met runen beschreven stenen muur hun bedden hadden opgemaakt. De Erkynlander lag opgerold in zijn mantel te slapen, zijn baard op zijn borstbeen. De Sitha keek naar iets wat hij in de palm van zijn langvingerige hand omsloot. Jiriki scheen zwaar in beslag genomen. Zijn ogen glansden flauw, alsof datgene wat hij vasthield de laatste vonken van het vuur weerspiegelde. Simon probeerde iets te zeggen – hij verlangde naar warmte en stemmen – maar de slaap trok weer aan hem.

De wind is zo luid...

Hij klaagde in de bergpassen buiten, zoals hij rond de toppen van de toren in de Hayholt deed... zoals hij over de kantelen van Naglimund had gedaan.

Zo droevig... de wind is droevig...

Weldra sliep hij weer. De grot was stil op zwak ademen en de eenzame muziek van de grote hoogten na.

Het was maar een gat, maar het vormde een zeer afdoende gevangenis. Het liep twintig ellen loodrecht omlaag in het stenen hart van de berg Mintahog, even breed als twee languit liggende mannen of

vier trollen. De wanden waren gepolijst als het mooiste marmer van een beeldhouwer, zodat zelfs een spin moeite zou hebben gehad er houvast aan te krijgen. De bodem was even donker, koud en vochtig als welke kerker ook.

Hoewel de maan boven de met sneeuw bedekte spitsen van de buren van de Mintahog stond, drong slechts een fijne manestraal door tot de bodem van de kuil, waar deze twee roerloze gedaanten raakte, maar niet verlichtte. Gedurende een lange tijd sinds de opkomst van de maan was het zo geweest: de bleke maanschijf – Sedda, zoals de trollen haar noemde – het enige dat in de hele nachtelijke wereld bewoog en langzaam door de zwarte velden van de hemel trok.

Nu bewoog er iets bij de opening van de kuil. Een kleine figuur boog zich eroverheen, in de dichte schaduwen omlaagturend.

‘Binabik...’ riep de hurkende gestalte ten slotte in de keelachtige taal van het trollenvolk. ‘Binabik, hóór je me?’

Zo een van de schaduwen op de bodem bewoog, dan maakte hij daarbij geen geluid. Weer sprak de figuur boven aan de steen opnieuw.

‘Negen keer negen dagen, Binabik, heeft jouw speer voor mijn grot gestaan, en heb ik op je gewacht.’

De woorden werden uitgesproken als een ritueel gezang, maar de stem beefde, even ophoudend alvorens verder te gaan. *‘Ik wachtte en ik riep je naam op de Plaats van Echo’s. Maar er kwam niets anders naar mij terug dan mijn eigen stem. Waarom ben je niet teruggekomen en heb je je speer niet weer opgepakt?’*

Er kwam nog steeds geen antwoord.

‘Binabik? Waarom antwoord je niet? Dat ben je me toch verschuldigd, nietwaar?’

De grootste van de twee gedaanten onder in de kuil bewoog. Lichtblauwe ogen vingen een dun manestraaltje op.

‘Wat is dat trolachtige gemekker? Het is erg genoeg om iemand die je nooit kwaad heeft gedaan in een gat te gooien. Maar moet je hem ook nog eens onzin toeschreeuwen wanneer hij probeert te slapen?’

De hurkende gedaante verstijfde een ogenblik als een verschrikt hert dat door de gloed van een lantaren wordt beschenen, en verdween toen in de nacht.

‘Goed.’ De Rimmersman Sludig rolde zich weer in zijn vochtige mantel. ‘Ik weet niet wat die trol tegen je zei, Binabik, maar ik heb geen hoge dunk van je volk, dat ze je komen bespotten – en mij ook, hoewel het me niet verbaast dat ze mijn soort haten.’

De trol naast hem zei niets, maar staarde de Rimmersman alleen maar met donkere, verontruste ogen aan. Na een poosje rolde Sludig zich weer huiverend om en probeerde te slapen.

‘Maar Jiriki, je kunt niet gaan!’ Simon zat op de rand van zijn veldbed, in zijn deken gewikkeld tegen de indringende kou. Hij zette zijn tanden op elkaar om een golf van duizeligheid tegen te gaan; hij was niet vaak opgestaan gedurende de vijf dagen sinds hij wakker was geworden.

‘Ik moet,’ zei de Sitha, met neergeslagen ogen alsof hij Simons smekende blik niet kon verdragen. ‘Ik heb Sijandi en Ki’ushapo al vooruitgestuurd, maar mijn eigen aanwezigheid wordt vereist. Ik zal pas over een dag of twee vertrekken, Seoman, maar langer kan ik mijn taak niet uitstellen.’

‘Je moet me helpen Binabik te bevrijden!’ Simon tilde zijn voeten van de koude stenen vloer terug op het bed. ‘Je zei dat de trollen je vertrouwen. Maak dat ze Binabik vrijlaten. Dan zullen we allemaal samen gaan.’

Jiriki floot zacht tussen zijn tanden. ‘Zo eenvoudig is het niet, jonge Seoman,’ zei hij, bijna ongeduldig. ‘Ik heb het recht, noch de macht om de Qanucs iets te laten doen. En ik heb ook verantwoordelijkheden en plichten die jij niet kunt begrijpen. Ik ben alleen zo lang gebleven omdat ik jou weer op de been wilde zien. Mijn oom Khen-draja’aro is allang naar Jao é-Tinukai’i teruggekeerd, en mijn plichten tegenover mijn huis en mijn familie dwingen me te volgen.’

‘Dwingen je? Maar je bent een prins!’

De Sitha schudde zijn hoofd. ‘Dat woord is in onze taal niet hetzelfde als in de jouwe, Seoman. Ik behoor tot het regerende huis, maar ik beveel niemand en regeer over niemand. En gelukkig word ik ook niet geregeerd – behalve onder bepaalde omstandigheden en op bepaalde tijden. Mijn ouders hebben gezegd dat dit zo’n tijd is.’ Simon meende bijna iets van boosheid in Jiriki’s stem te bespeuren. ‘Maar je hoeft niet bang te zijn. Jij en Haestan zijn geen gevangenen.’

De Qanucs respecteren je. Ze zullen je laten vertrekken wanneer je dat wilt.'

'Maar ik ga niet weg zonder Binabik.' Simon verfrommelde zijn mantel tussen zijn handen. 'En ook niet zonder Sludig.'

Een kleine donkere figuur verscheen in de deuropening en kuchte beleefd. Jiriki keek over zijn schouder en knikte toen. De oude Qanucse vrouw kwam naar voren en zette een dampende pot voor Jiriki's voeten, haalde toen vlug drie kommen uit haar tentachtige jas van schapenvel, en liet hen in een halve cirkel zitten. Hoewel haar kleine vingers vaardig hun werk deden, en haar gegroefde, rondwangige gezicht geen uitdrukking vertoonde, zag Simon een vleugje angst in haar ogen toen ze die heel even naar de zijne opsloeg. Toen ze klaar was, liep ze vlug achterwaarts de grot uit, even geluidloos onder de deurflap verdwijnd als ze was verschenen.

Waar is ze bang voor? vroeg Simon zich af. Jiriki? Maar Binabik zei dat de Qanucs en de Sithi altijd met elkaar overweg hebben gekund – mijn of meer.

Hij dacht plotseling aan zichzelf: twee keer zo groot als een trol, roodharig, met een behaard gezicht door zijn eerste mannenbaard – broodmager ook, maar omdat hij in dekens was gewikkeld kon de oude Qanucse vrouw dat niet weten. Welk verschil konden de lieden van Yiqanuc tussen hemzelf en een gehate Rimmersman zien? Had Sludigs volk niet eeuwenlang oorlog gevoerd tegen het trollenvolk?

'Wil jij wat hebben, Seoman?' vroeg Jiriki, terwijl hij een dampende vloeistof uit de pot schonk. 'Ze hebben je een kom gegeven.'

Simon strekte een hand uit. 'Is het weer soep?'

'Het is *aka*, zoals de Qanucs het noemen – of zoals jij zou zeggen: thee.'

'Thee!' Hij pakte de kom gretig aan. Judith, keukenmeesteres op de Hayholt, was verzot geweest op thee. Ze zat meestal aan het eind van een lange werkdag met een grote mok vol hete thee in haar handen, de keuken vullend met de dampen van getrokken kruiden van de zuidelijke eilanden. Wanneer ze een goede bui had, gaf ze Simon er ook wat van. Usires, wat miste hij zijn thuis!

'Ik had nooit gedacht...' begon hij, en nam een grote slok, maar spooq die een ogenblik later in een hoestbui uit. 'Wat is het?' vroeg hij benauwd. 'Dat is geen thee.'

Misschien glimlachte Jiriki, maar omdat hij de kom aan zijn mond had en langzaam dronk, was dat onmogelijk vast te stellen. ‘Dat is het wel,’ antwoordde de Sitha. ‘Het Qanucse volk gebruikt natuurlijk andere kruiden dan jullie Sudhoda’ya. Hoe zou het anders kunnen, gezien het feit dat ze zo weinig handel met jouw soort drijven?’

Simon veegde zijn mond af, grimassen makend. ‘Maar het smaakt naar zout!’ Hij snoof aan de kom en trok opnieuw een vies gezicht.

De Sitha knikte en nam weer een slokje. ‘Ze doen er zout in, ja... en boter ook.’

‘Boter!’

‘Al Mezumiiru’s kleinkinderen hebben wonderbaarlijke manieren,’ zei Jiriki plechtig, ‘... hun verscheidenheid is eindeloos.’

Simon zette de kom met walging neer. ‘Boter. Usires sta me bij, wat een ellendig avontuur.’

Jiriki dronk rustig zijn thee op. De naam Mezumiiru deed Simon weer aan zijn trollenvriend denken die op een nacht in het woud een lied over de Maanvrouw had gezongen. Zijn stemming zakte weer.

‘Maar wát gaan we nu voor Binabik doen?’ vroeg Simon. ‘Zomaar iets?’

Jiriki sloeg zijn kalme, katachtige ogen op. ‘We zullen morgen een kans hebben om voor hem te bemiddelen. Ik ben er nog niet achter gekomen wat zijn misdrijf is. Weinig Qanucs spreken nog een andere taal dan hun eigen – je metgezel is werkelijk een zeldzame trol – en ik ben niet erg bedreven in de hunne. En ook maken ze buitenstaanders niet graag deelgenoot van hun gedachten.’

‘Wat gebeurt er morgen?’ vroeg Simon, weer in zijn bed terugzakkend. Zijn hoofd bonsde. Waarom voelde hij zich nog zo zwak?

‘Er is een... rechtszitting, neem ik aan. Waar de Qanucse heersers verhoren afnemen en uitspraken doen.’

‘En wij gaan voor Binabik pleiten?’

‘Nee, Seoman, niet als zodanig,’ zei Jiriki vriendelijk. Een ogenblik werd zijn magere gezicht getekend door een vreemde blik. ‘Wij gaan omdat jij een ontmoeting hebt gehad met de Draak van de Berg... en het er levend vanaf hebt gebracht. De heren van de Qanucs willen je zien. Ik twijfel er niet aan dat de misdrijven van je vriend ook ter sprake zullen komen, ten overstaan van heel zijn volk. Neem nu je rust, want die zul je nodig hebben.’

Jiriki stond op en strekte zijn slanke ledematen, zijn hoofd op zijn verontrustend vreemde manier bewegend, de amberkleurige ogen op niets gericht. Simon voelde een huivering door zijn hele lichaam gaan, gevolgd door een zware vermoeidheid.

De draak! dacht hij versuft, halverwege tussen verwondering en afschuw. Hij had de draak gezien! Hij, Simon de koksjongen, geminachte lummel en uilskuiken, had een draak met een zwaard aangevallen en het overleefd – zelfs nadat hij was bespat met het verzengende bloed van het beest. Als in een verhaal!

Hij keek naar de zwart glanzende Doorn, die gedeeltelijk bedekt tegen de muur aan stond, wachtend als een mooie, dodelijke slang. Zelfs Jiriki scheen hem niet te willen hanteren, of er ook maar over te praten; de Sitha had rustig al Simons vragen over welke toverkracht als bloed door het vreemde zwaard van Camaris liep, kunnen afwimpelen. Simons verkilde vingers kropen over zijn kaak naar het nog pijnlijke litteken op zijn gezicht. Hoe had een eenvoudige koksjongen als hijzelf het ooit gedurfd een dergelijk machtig voorwerp op te pakken?

Toen hij de ogen sloot, voelde hij de enorme en onverschillige wereld heel langzaam onder zich draaien. Hij hoorde Jiriki door de grot naar de ingang lopen, en een zachte zwiep toen de Sitha langs de flap naar buiten ging, en toen trok de slaap hem onder zeil.

Simon droomde. Het gezicht van het kleine, donkerharige meisje zweefde opnieuw voor hem. Het was het gezicht van een kind, maar de ernstige ogen waren oud en diep als een kuil op een verlaten kerkhof. Ze scheen hem iets te willen zeggen. Haar mond bewoog geluidloos, maar toen ze weggleed door de troebele wateren van de slaap, meende hij een ogenblik haar stem te horen.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd, zag hij Haestan over hem gebogen staan. De tanden van de gardesoldaat waren ontbloot in een grimmige glimlach en de smeltende sneeuw deed zijn baard fonkelen. 'Het is tijd om op te staan, Simon jongen.' 'n Hoop te doen vandaag, heleboel te doen.'

Het duurde enige tijd, maar ook al voelde hij zich behoorlijk slap, hij slaagde er toch in zichzelf aan te kleden. Haestan hielp hem met zijn laarzen, die hij niet meer gedragen had sinds hij in Yiqanuc wak-

ker was geworden. Ze schenen stijf als een plank aan zijn voeten, en de stof van zijn kleren schuurde tegen zijn vreemd gevoelige huid, maar hij voelde zich beter nu hij op en aangekleed was. Hij liep een paar keer voorzichtig de grot door en begon zich weer als een twee-benig dier te voelen. ‘Waar is Jiriki?’ vroeg Simon toen hij zijn mantel om zijn schouders trok.

‘Die is vooruitgegaan. Maar je hoeft je geen zorgen te maken over hoe je naar de vergadering komt. Ik zou je kunnen dragen, stijfkop die je bent.’

‘Ik ben hiernaartoe gedragen,’ zei Simon en hoorde dat er een onverwachte koudheid in zijn stem kwam, ‘maar dat betekent niet dat ik altijd gedragen moet worden.’

De ruige Erkylander grinnikte en nam er geen aanstoot aan. ‘Ik heb net zo lief dat je loopt, jongen. Die trollen maken de paden toch al zo smal; ik ben er echt niet happig op om iemand te dragen.’

Simon moest een ogenblik vlak binnen de opening van de grot wachten om te wennen aan het felle licht dat door de opgetilde deurflap lekte. Toen hij naar buiten ging was de weerkaatsende schittering van de sneeuw, zelfs op een bewolkte ochtend, bijna te veel voor hem.

Ze stonden op een brede stenen veranda die bijna twintig ellen van de grot uitstak. Ze liep naar rechts en links langs de bergwand. Simon kon de rokende ingangen van andere grotten over de hele lengte zien, tot het zicht hem benomen werd door de ronding van Mintahoqs buik. Er waren dergelijke brede gebaande wegen op de helling boven hen, rij na rij op de bergwand. Ladders bungelden van hogere grotten naar omlaag, en daar waar de onregelmatigheden van de helling het onmogelijk maakten om de paden op elkaar te doen aansluiten, waren vele van de verschillende veranda’s boven de lege ruimte verbonden door zwaaiende bruggen die van weinig meer dan leren riemen schenen te zijn gemaakt. Terwijl Simon ernaar keek, zag hij de kleine in bontjassen geklede Qanucse kinderen over deze slanke overbruggingen rennen, vrolijk dartelend als eekhoorns, hoewel een val een zekere dood zou betekenen. Simons maag kwam in opstand toen hij naar hen keek, dus draaide hij zich om en keek naar de andere kant.

Voor hem lag de grote vallei van Yiqanuc; daarachter doemden

Mintahoqs rotsachtige burens uit de mistige diepten op, in de grijze door sneeuw gevlekte hemel torenend. Kleine zwarte gaten bespikkelden de verre toppen; minuscule gedaanten, nauwelijks te onderscheiden aan de overkant van de donkere vallei, waren druk in de weer langs de slingerende paden ertussenin.

Drie trollen, die in bewerkte leren zadels hingen, kwamen op hun ruwharige rammen het pad langs rijden. Simon ging naar voren om ze uit de weg te gaan, langzaam over de veranda lopend tot hij enkele passen van de rand verwijderd was. Toen hij omlaagkeek, voelde hij heel even dezelfde duizeligheid opkomen die hij op de Urmsheim had gevoeld. De voet van de berg, hier en daar begroeid met verwrongen, altijd groene bomen, viel beneden weg, doorkruist door nog meer veranda's met hangladders als die waarop hij nu stond. Hij merkte een plotselinge stilte op en draaide zich om om te zien waar Haestan was.

De drie ramruiters waren midden op het brede pad blijven staan en keken met open monden van verbazing naar Simon. De garde-soldaat, die bijna schuilging in de schaduw van de grotopening aan de andere kant, bracht hem over de hoofden van de trollen heen een spottend saluut. Twee van de ruiters hadden spaarzame baarden. Allen droegen kettingen van dikke ivoren kralen over hun zware jassen en hadden sierlijk bewerkte speren met haakvormige onderkanten als de staf van een schaapherder, die ze gebruikten om hun kromhoornige rijdieren mee te leiden. Ze waren allen groter dan Binabik. De weinige dagen die Simon in Yiqanuc had doorgebracht, hadden hem geleerd dat Binabik een van de kleinste volwassenen van zijn volk was. Deze trollen schenen ook primitiever en gevaarlijker dan zijn vriend, goed bewapend en met felle gezichten, dreigend ondanks hun kleine gestalte.

Simon staarde naar de trollen. De trollen staarden naar Simon.

'Ze hebben allen van je gehoord, Simon,' bulderde Haestan – de drie ruiters keken op, verschrikt door zijn luide stem – 'maar bijna niemand heeft je nog gezien.'

De trollen namen ontsteld de lange soldaat van top tot teen op, maakten een klokkend geluid tegen hun rijdieren en reden haastig verder, om de helling van de berg heen verdwijnend. 'Heb ze iets gegeven om over te roddelen,' giechelde Haestan.